

CARTA ALS CRISTIANS I CRISTIANES DE CATALUNYA

Festa en el cor, som Església, som testimonis del Crist !!

Adrecem aquesta carta pensant en el profund goig que significaria rebre al successor o a la successora de Pere, el bisbe de Roma, com el germà, germana gran en la fe que ens ve a visitar, que ve a conèixer com vivim i celebrem la fe en Jesús, com seguim el seu camí. Que arriba per compartir amb nosaltres la joia i les dificultats que experimentem a l'hora de participar, al costat d'altres homes i dones de bona voluntat, en la construcció d'un món més just, més solidari, més plenament humà, més conscient del valor que té la dimensió espiritual de la persona humana. Ell, ella arriba per animar-nos a sentir la comunió fraterna amb tots els qui de forma conscient o no, participen del pla de Déu de crear una nova humanitat, fonamentada en la gratuïtat de l'Amor de Déu, donat i rebut.

En la seva visita mostra el desig de conèixer i respectar la nostra cultura, la nostra llengua, la nostra història mil·lenària, construïda des del començament al costat de l'Església. Vol comprendre perquè un poble com el català, que va acollir ben aviat l'espiritualitat cristiana, i que aquesta va ser un dels principals artífex de la seva identitat nacional, ha preocupat tant als seus antecessors bisbes de Roma, fins l'extrem que des de fa segles mantenen sobre la seva taula una gruixuda carpeta, on hi havia escrit el títol de "El problema catalano" (el problema català).

El successor, successora de Pere, arriba discretament, sense pompa ni seguretat, confiant en la providència i en l'acolliment fraternal dels germans i germanes de Barcelona, donant exemple de pobresa, bondat i senzillesa que ens esperona a revisar aquelles actituds nostres que tenen a veure amb el poder, l'avarícia, l'enveja i l'egoisme. No pateix per la seva vida, està en mans de Déu. Si té por dels poderosos, com podrà ajudar als més desvalguts a alliberar-se de les seves pors i limitacions? Com els podrà infondre esperança a treballar per un demà millor?

Quan arriba a Barcelona, no es reuneix només amb les comunitats catòliques, també es troba amb membres de les altres comunitats cristianes i de les diverses tradicions religioses instal·lades al nostre país. La seva crida a la col·laboració entre religions en benefici de la societat, ens ajuda a sortir del nostre egocentrisme i individualisme, i del teocentrisme que empobreixen la nostra vida personal i comunitària, i limita l'acció de l'Esperit.

Celebrem amb ell, ella l'eucaristia. Un acte senzill i vivencial, amb un llenguatge i uns símbols entenedors per les persones d'avui, on el Crist se'ns fa present per recordar-nos que el seu camí, és un camí de donació total al germà, i que els nostres bens, espirituals, materials i intel·lectual no ens pertanyen, en disposem en benefici del Regne.

La seva arribada és motiu de joia per tots aquells qui pateixen alguna mena de discriminació. En ell, ella troben l'acolliment que sovint la societat els nega. Estan bé al seu costat perquè no es senten jutjats, ni condemnats, només estimats. Així els pot parlar de Jesús, animar-los a acostar-se al seu model de vida, confiar que tenen la possibilitat de donar un nou sentit a la seva vida.

El successor, successora de Pere no gaudeix de cap poder temporal ni de cap privilegi especial, però pot canviar el cor i l'actitud de les persones, perquè tot el món li reconeix la seva veu profètica, el lideratge espiritual, el poder sanador que transmet amb la seva presència i la seva paraula.

Benvolguts, benvolgudes, el fet que avui no puguem reconèixer en l'actual estructura jeràrquica de l'Església a el successor de Pere que se'ns revela en els escrits evangèlics, no ha de ser motiu de desànim, ben al contrari, seguim preguntant i treballant perquè un dia sigui possible.

Festa en el cor, som Església, som testimonis del Crist !!

També l'apòstol Pere visqué l'experiència amarga de la divisió, el fanatisme, la sacralització, el pietisme, l'ànnsia de poder, la criminalització del divers, el ritualisme,... Ell formava part d'aquest model d'Església, però Pere, per la força de l'Esperit i per la força de la pregària de la comunitat que cercava l'autenticitat del camí de Jesús, va aconseguir alliberar-se de les cadenes que el lligaven a aquelles conductes errònies. Quan es va sentir lliure va poder proclamar amb força la Bona Nova de Jesús i la gent l'escoltava i anava creant noves comunitats de cristians i cristianes.

TOTS SOM PERE, i així cadascú de nosaltres, com Pere, hem de fer un procés interior d'alliberament de totes les adherències doctrinals que hem rebut, deconstruir el nostre bagatge eclesial i, confiant en l'Esperit, superar els entrebancs que ara no ens permeten sortir del vell Temple.

TOTS SOM PERE i a nosaltres Jesús ens diu, com a Simó: sobre la pedra de la vostra fe construiré la meva Església.

Avui, aquí reunits, reconeixem la importància que per l'Església té disposar del servei del successor de Pere, però molt poques vegades podem reconèixer en la jerarquia l'esperit dels apòstols. Les veus que ens arriben dels qui ostenten aquest servei no acostumen a ser la dels guies espirituals que vetllen per la comunitat. Com més volen fer sentir la seva veu, imposar la seva doctrina i la seva moral, més i més persones s'allunyen del coneixement de Jesús.

Avui hem estat i seguirem estan en actitud de pregària confiada, perquè tenim el convenciment que un dia emergirà del fons d'una fosca presó, on ara està retingut per la institució constantiniana, el successor, successora de Pere que anunciarà al món que l'Església de Jesús és aquella on tothom hi te cabuda, sense cap mena de discriminació, ja sigui raó de gènere, cultura, raça o orientació sexual, entre altres. Una Església dialogant, compassiva, misericordiosa, diversa, unida en l'essencial: l'Amor compartit, la lluita pels pobres i marginats, l'anunci de la fi de tot esclavatge, la construcció de societats justes, humanes i solidàries, l'esperança en la plenitud de la creació, en el Crist universal, on tot home i tota dona compartiran l'harmoniosa identificació amb el seu creador. Una església profètica on el carisma de cada persona sigui tingut en compte més enllà de càrrecs, distincions o ordes sacramentals.

Avui malgrat les dificultats, malgrat la força de les velles estructures, malgrat la incomprensió, el menyspreu, la marginació i fins hi tot en alguns casos la persecució que pateixen moltes veus profètiques, sentim el goig de ser cridats a fer Església amb Jesús.

Festa en el cor, som Església !!
Som testimonis del Crist !!

Barcelona, Basílica de Sta. Maria del Pi.
5 de novembre de 2010.
Vigília de l'arribada del Papa Benet XVI a Barcelona.